

כי ירחיב

כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר לך ואמרתי אכלה בשר כי תאונה נפשך לאכל בשר בכל את נפשך
תאכל בשר: (דברים יב כ).

ואם ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר נשבע לאבותיך: ... ויספת לך עוד שלש ערים על השלש האלה: (דברים
יט ח).

מתן אדם ירחיב לו ולפני גדלים ינחמו: (משלי יח טז).

רש"י על הפסוק – דרך ארץ

לימדה תורה דרך ארץ, שלא יתאוה אדם לאכול בשר, אלא מתוך רחבת ידיים ועושר.⁴

רמב"ן על הפסוק – ירחיב קרוב וירחיב רחוק

כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך - אין טעם הרחבה זאת כאותה שיאמר להלן: "ואם ירחיב ה' אלהיך את גבולך
וגוי ויספת לך עוד שלש ערים על השלוש האלה" (דברים יט ח ט). שאם כן, לא היה בשר תאוה מותר בבואם
לארץ. אבל שם (להלן יט א) נאמר: "כי יכרית ה' אלהיך את הגוים אשר ה' אלהיך נותן לך את ארצם", והם
שבעה הגוים שיזכיר בכל מקום, ואז נבדיל שלוש ערים, וכן עשה יהושע (יהושע כ). ואח"כ אמר: "כי ירחיב ה'
אלהיך את גבולך כאשר נשבע לאבותיך",⁵ וזה ירמוז לעשרה עממין שנתנו לאברהם. אבל כאן אמר "כאשר
דבר לך", והם הגוים האלה אשר ה' אלהיך נותן לך את ארצם, כי מיד לאחר שכבשו וחלקו הותר להם בשר
תאוה.⁶

¹ זו פרשת "בשר תאוה" שהתירה התורה לאכול בשר בכל מקום בארץ, לאחר שבספר ויקרא פרק יז (פסוקים ג-ד) נאסר עניין זה
בפירוש: "איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה: ואל פתח אהל מועד לא
הביאו להקריב קרבן לה' לפני משכן ה' דם יחשב לאיש ההוא דם שפך ונכרת האיש ההוא מקרב עמו". ראו גם הפסוקים בסמוך
בפרשתנו, באיסור שחוט חוץ כאשר ייכנסו לארץ: "השמר לך פן תעלה עלתיך בכל מקום אשר תראה: כי אם במקום אשר יבחר
ה' באחד שבטיך שם תעלה עלתיך ... רק בכל את נפשך תזבח ואל תאכל בשר כבדלת ה' אלהיך אשר נתן לך בכל שערך ...". ואגב,
המילה "תזבח" שבפסוק זה, וכן "וזבחת" (דברים טז ב, כז ז), הן יסוד לכל דיני שחיטה (להם מוקדם חלק ניכר ממסכת חולין)
שלא נאמרו במפורש בתורה. וכבר דרשנו מעט בדיון איסור שחוט חוץ בדברינו [ולא יזבחו עוד לשעירים](#) והרחבנו בדברינו [הלכות](#)
[שחוט חוץ](#) בפרשת אחרי מות. דברינו כאן יהיו (בחייים הראשון) המשך לדברים הנ"ל.

² הרחבה זו שבפרשת שופטים הסמוכה היא לגבי הוספה של עוד ערי מקלט, יתר על שש הערים המוזכרות בתורה (במדבר לה),
שלוש שקבע משה בעבר הירדן המזרחי (דברים ואתחנן פרק ד) ושלוש שקבע יהושע בעבר הירדן המערבי היא ארץ כנען (יהושע
פרק כ). ראו דברינו [משה וערי המקלט](#) בפרשת ואתחנן. "אם" שם נראה שהוא לעתיד רחוק ואילו כאן "כי", האם יש הבדל? ראו
מסכת ראש השנה ג ע"א: "אמר ריש לקיש: "כי משמש בארבע לשונות: אי, דילמא, אלא, דהא" (מובא פעמים הרבה ברש"י). האם
ה"כי" פה הוא בהתניה (אי, דלמא) או "כאשר" (דהא)?

³ זהו ה"ירחיב" השלישי והאחרון במקרא וברור שהמדרש של יחמיץ חיבור של "ירחיב" זה עם "ירחיב" שבפרשה שלנו, מה גם
שהמדרש תמיד אוהב להרחיב ולחבר דרשות על פסוקי ספרי הכתובים עם דרשות על פסוקי התורה. "ירחיב" זה של ספר משלי
ייקח אותנו לענייני צדקה וחסד, כפי שנראה, ולא לעסקי אוכל ובשר. אבל נפתח בפרשני המקרא ובעסקי אוכל ובשר.

⁴ רש"י שפעמים רבות נדרש למשמעות של "כי", על בסיס הגמרא בראש השנה שהבאנו לעיל, מתעלם כאן מהנושא, כנראה שפשיטא
לו מה המשמעות של "כי" כאן, אך לא גילה לנו (ספרנו 14 אזכורים בפירוש רש"י לתורה בהם הוא מתעכב על לשון משמעות
"כי"). כאן בוחר רש"י לפרש את הפסוק בדרך הדרש. המקור לרש"י זה הוא, עפ"י מפרשיו, הגמרא בחולין פד ע"א האומרת: "למדה
תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא לתאבון". היינו, רק כשהוא באמת מתאוה ורעב ולא לזלילה סתם. רש"י שינה מלשון
ורעיון הגמרא, כנראה על בסיס הדיון שם מה ראוי לאדם שיקנה ויאכל בהתאם להכנסתו ורכושו (ירק, דגים, בשר), באיזו תדירות
והאם רק משלו או ייקח מהשוק. ונשאיר לגולשי המים לעיין בגמרא המאירה שם, כולל "משפחות הבריאים", החלשים ו"הלזוים
ואוכלים" שנזכרים שם. עוד נעיר כאן על השילוב בין הביטוי המורגל בפיו: דרך ארץ קדמה לתורה (ויקרא רבה ט ג ועוד) ובין
המוטיב שהתורה היא שמלמדת אותנו דרך ארץ. וכבר הרחבנו בנושא זה בדברינו [לימדה תורה דרך ארץ](#) בפרשת חוקת ושם לא
הספקנו להביא מקור זה והנה הרחבנו כאן.

⁵ צריך לתקן הנוסח ברמב"ן: "ואם ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר נשבע לאבותיך" ולא ראיתי מי מפרשני הרמב"ן מעיר על כך.

⁶ רמב"ן הוא בין הפרשנים היחידים שמצאנו שמתייחס ל"כי" שבפרשתנו ולהשוואה המתבקשת עם ה"ואם" שבדין ערי מקלט
בפרשת שופטים הסמוכה. שם מדובר על הרחבת גבול לעתיד לבוא "לימים אשר אמר ומל ה' את לבבך ולבב זרעך" כדברי רמב"ן
בפירושו שם. ואילו כאן מדובר בדבר מיידי, מיד עם סיום הכיבוש ותחילת ההתנחלות בארץ (על שנות הכיבוש עצמו חלים דינים
מיוחדים, ראו גמרא חולין יז ע"א, הלכות מלכים לרמב"ם פרק ח הלכה א). ולנו נדמה שגם וא"ו החיבור תורמת משהו להבדל,
לא סתם "אם", אלא "ואם". יש לשים לב גם להבדל בין הלשון "כאשר דבר לך" שהיא קיום ההבטחה לדור הנוכחי ובין הלשון
"כאשר נשבע לאבותיך" שהיא הבטחה רחוקה משני קצות הזמן. שורשיה בעבר הרחוק - בהבטחה לאבות, וקיומה יהיה בעתיד
הרחוק - בגאולה לעתיד לבוא. בעבר, ראו גבולות הארץ בהבטחה לאברהם, בראשית טו יח-כא בברית בין הבתרים, אלה עשרת
העממים שרמב"ן מזכיר (וכבר קדם לו פירוש רש"י על הפסוק בערי המקלט, דברים יט ט: "ואם ירחיב - לתת לך כל העשרת
עממים שניתנו לאברהם בין הבתרים"). ובעתיד הרחוק, הם פסוקי [התשובה והשיבה](#) של משה בפרשת נצבים (תחילת פרק ל
בדברים), שרמב"ן מביא, המתארים את הגאולה באחרית הימים.

ואין טעם "כי ירחק ממך המקום" שיהיה מותר בהרחקת המקום בלבד, שאם כן יהיו אסורים יושבי ירושלים בבשר תאוה. אבל עם כל ישראל ידבר ויאמר להם, כי כאשר ירחיב השם את גבולכם ולא תהיו כולכם יושבים סביב למשכן כאשר אתם היום במדבר יהיה לכם בשר החולין מותר, כי אי אפשר שתלכו כולכם ממקום רחוק אל המקום אשר יבחר ה' ותזבחו זבחים שלמים כל מה שתאכלו.⁷

דברים רבה ד ו פרשת ראה – גם כאשר לא התקיים "כי ירחיב"

"כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך ... ואמרת אוכלה בשר ... רבותינו אומרים: הרבה דברים אסרו אותם הקב"ה וחזרו והתירם במקום אחר. תדע לך, אסרו הקב"ה לישראל לשחוט ולאכול עד שיביאנו פתח אהל מועד. מניין? ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה'" (ויקרא יז ג-ד), מה כתוב שם? "דם יחשב לאיש ההוא, דם שפך ונכרת האיש ההוא מקרב עמו". וכאן חזרו והתירו להם, שנאמר: "בכל אות נפשך תאכל בשר". מניין? ממה שקראו בענין: "כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך".⁸

דברים רבה ד סימן ח – במצוות צדקה ופסיקה⁹

"כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך". זהו שאמר הכתוב: "מתן אדם ירחיב לו וְלִפְנֵי גְדֻלָּה יִנְחָנוּ" (משלי יח טז). מהו "מתן אדם ירחיב לו"? מעשה ברר' אליעזר ור' יהושע שיצאו לגבות לעסק מצוות רבותינו. הלכו לחלֶתֶה של אנטוכיא¹⁰ והיה שם אדם אחד והיה נקרא אבא יודן¹¹ והיה לָמוּד ליתן לרבותינו ביד רחבה. נעשה אותו אבא יודן עני. ראה לר' אלעזר ור' יהושע שהלכו לגבות שם, והטמין עצמו מפניהם. ועלה לביתו ועשה יום ושנים ולא ירד לשוק. אמרה לו אשתו: מפני מה לא ירדת לשוק הרי שני ימים?¹² אמר לה: רבותינו באו לגבות לעסק מצוות עמלי תורה, ואין סיפק בידי ליתן להם ואני מתבייש לירד לשוק. אשתו שהייתה אוהבת את המצוות, אמרה לו: לא נשתיירה לנו שדה אחת? מכור חציה ותן אותה להן. הלך ועשה כן, מכר אותה חצי שדה בחמשה זהובים ונתן אותן לרבותינו, ואמר להן: התפללו עלי. התפללו עליו ואמרו לו: המקום ימלא חסרונו.¹³ הלכו להם רבותינו לגבות במקום אחר. אותו אבא יודן חרש באותה חצי שדה ומצא שם סימא גדולה¹⁴ ונעשה עשיר יותר ממה שהיה קודם. עם שרבותינו חוזרים, עברו באותו מקום, אמרו לאחד: חייך, העמידנו עם אבא יודן. אמר להם אותו האיש: ומי יכול לעמוד עם אבא יהודה? נוח לכם עם המלך ולא עמו.

⁷ נימוק נוסף של רמב"ן איננו לשוני, אלא מהותי. "כי ירחיב" היא עצם הכניסה לארץ וההתנחלות בה שהיא הרחבת חיים משמעותית בהשוואה לחניה סביב למשכן והקרבה הפיסית של מחנה במדבר. הנימוק של רמב"ן בעניין ירושלים איננו העיקר וניתן לדחיה בנקל. העיקר הוא הכניסה לארץ וההבדל המהותי בין ישיבה בנחלת קבע של חיי עובדי אדמה הנאחזים ברחבי הארץ ובין חיי נוודים במדבר. זה ה"כי ירחיב" המשמעותי. זה העיקר, הרחבת ישיבת הקבע.

⁸ זה המדרש לו רמזנו בהערה מס' ו בראש דברינו. לאחר שאסרה התורה שחוטין חוץ ודרשה להביא כל אכילת בשר לקרבן (שלמים) לפני ה', חזרה והתירה "בשר תאוה" בשעריך. ראו בגמרא חולין טז ע"ב שמעלה את האפשרות (הוא אמינא) שאם יבטל ה"ירחיב", היינו הישיבה בארץ, ועם ישראל יגלה ממנה, אולי יחזור ויאסר בשר תאוה: "הכל שוחטין, ולעולם שוחטין ... מאן תנא? אמר רבה: רבי ישמעאל היא, דתניא: כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר לך ואמרת אוכלה בשר וגו' - ר' ישמעאל אומר: לא בא הכתוב אלא להתיר להם בשר תאוה, שבתחילה נאסר להם בשר תאוה, משנכנסו לארץ הותר להם בשר תאוה. ועכשיו שגלו יכול יחזרו לאיסורן הראשון? לכך שנינו: לעולם שוחטין". מה שאולי מזכיר גם את האיסור שהפרושים רצו לגזור על עצמם לא לאכול בשר אחרי חורבן הבית (בבא בתרא ס ע"ב). צריך אגב להבין גמרא זו בחולין איך לשון המשנה "הכל שוחטין" יכול לבוא במקום סמך מהמקרא. אולי באמת משום שהסמך מהתורה "כי ירחיב ה' את גבולך ... ואמרת אוכלה בשר" בטל לאחר החורבן והגלות, לפחות בשיטת ר' ישמעאל, וחכמים הם שראו שאין הציבור יכול לעמוד בכך. ולעצם הנושא של דברים שהתורה אסרה וחזרה והתירה, ראו רשימתם בויקרא רבה כב י (פרשת אחרי מות בה מוזכר איסור בשר תאוה שהותר בפרשתנו) וכן במדרש תנחומא פרשת שמיני סימן ח: חלב, גיד הנשה, אחות אישה, אשת אח, כלאים, כחל ועוד. ומכולם, נראה שעניין זה של בשר תאוה שנאסר והותר ב"כי ירחיב" הוא הבולט מכולם ומבליט את ספר דברים מול ספר ויקרא. וכבר זכינו להרחיב ולדרוש על כל אלה בדברינו [אסרתי לך – התרתי לך](#) בפרשה זו בשנה האחרת.

⁹ נעבור לנושא הצדקה. המדרשים להלן נמצאים גם, בשינויי נוסח קלים, במדרש ויקרא רבה פרשה ה סימן ד ונראה שהמקור הוא בירושלמי מסכת הוריות פרק ג הלכה ד. המוטיב המרכזי כאן הוא הפסוק במשלי שבעצם הופך את הגלגל. התורה אומרת "כי ירחיב ה'" ואילו ספר משלי אומר: "מתן אדם ירחיב לו", היינו שמעשי האדם הם הגורמים להרחבה ולהרווחה. אני ארחיב, אם אתה תרחיב. ראו דברינו [מצוות צדקה](#) בפרשת בהר וכן [גלגל חוזר הוא בעולם](#) בפרשה זו (ראה).

¹⁰ עמק ליד העיר אנטוכיא או אנטוכיא. עיר זו מופיעה במקורות רבים אחרים ויש שמזהים אותה עם חמת.

¹¹ יודן ויהודה הם אותו שם כפי שנראה להלן וכפי שמופיע שמו של איש נדבן זה במקורות מקבילים.

¹² במקבילה בויקרא רבה הנוסח הוא: "וראה רבותינו שם ונתכרמו פניו הלך לו אצל אשתו. אמרה לו אשתו: מפני מה פניך חולניות?" שם, בויקרא רבה, אין הוא מסתגר יומיים, אשתו מרגישה מיד שמשוהו עובר עליו ונראה גם שהוא לא מסתיר ממנה דבר ואף משתף אותה.

¹³ "המקום ימלא חסרונו" הוא נוסח לגבי ניחום אבלים ומכאן שחכמים הבינו שמצבו התדרדר (ובכל זאת לא סרבו לתרומתו). בנוסח ויקרא רבה הם גם מתפללים עליו בלי שהוא מבקש.

¹⁴ אוצר גדול, באותה חצי שדה שהשאיר לעצמו.

אמרו לו: אין אנו מבקשין אלא שלא ידע שעברנו כאן ולא שאלנו את שלומו. ידע אבא יודן ובא אצלם¹⁵ ונתן להם אלף זהובים. אמר להם: עשתה תפילתכם פירות. אמרו לו: אף אנו היינו יודעים במעשיך הטובים ועשינו אותך ראש פרק.¹⁶ קראו עליו רבותינו: "מתן אדם ירחיב לו ולפני גדולים ינחנו".

דבר אחר. מעשה ברי' חייא שעשה נדבה בבית המדרש הגדול שבטבריא. ופסק אדם אחד ליטרא של זהב. נטלו ר' חייא והושיבו אצלו וקרא עליו: "מתן אדם ירחיב לו".¹⁷

דבר אחר. מעשה בריש לקיש שהלך לבצרה והיה שם אדם אחד נקרא אבון הרמאי. ולא שהיה רמאי, אלא שהיה מרמה במצות. היאך היה מרמה במצוות? משהיה הקהל פוסק, ואח"כ פוסק כנגד כל הקהל.¹⁸ עשה שם ריש לקיש פסיקה¹⁹ ונתן כנגד כל הקהל. נטלו ריש לקיש והושיבו אצלו וקרא עליו: "מתן אדם ירחיב לו ולפני גדולים ינחנו". א"ר אבהו: מה לי למקום אחר? למוֹד ממקומו. מה כתיב למעלה? (דברים יב) "הישמר לך פן תעזוב את הלוי" ואח"כ: "כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר לך".²⁰

ילקוט שמעוני משלי רמז תתקנו – מתן העבד קודם למתן רב

"מתן אדם ירחיב לו ולפני גדולים ינחנו" - א"ר אבהו: כתיב: "הישמר לך פן תעזוב את הלוי", מה כתיב בתריה? "כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך". וכי מה ענין זה לזה? אמר הקב"ה: לפי מתנתך מרחיבין לך, רב הונא בשם רבי אחא: עבד מביא פר ורבו מביא טלה עבד קודם לרבו.²¹

אסתר רבה (וילנא) פרשה ב סימן ג – בר מוהין הנדבן²²

מעשה באדם אחד שהיה שמו בר בוהין. הלכו רבותינו אצלו על עסקת מגבת חכמים. כשעמדו לפני פתח ביתו, שמעו את בנו שאמר לו: במה אנו אוכלים את לחמנו היום? אמר לו בטרוקסימון (ירק מריר). – האם להביא מאלה שמוכרים אגודת ירק במטבע כסף קטנה, או מאלה שמוכרים שתי אגודות במטבע זז? אמר לו: משתיים במטבע, שהם כמושים וזולים (ירק מאתמול, לא טרי). אמרו החכמים: איך אנו הולכים לבקש צדקה אצל הקמצן הזה? נלך ונגבה תחילה בעיר אחרת ואח"כ נחזור אליו.

הלכו ועשו מעשיהם בעיר אחרת וחזרו אצלו ואמרו לו: תן לנו "מצווה". אמר להם: לכו אצל אשתי והיא נותנת לכם כלי מידה (שבו מודדים תבואה), מלא דינרים. הלכו אצל אשתו ואמרו לה: בעלך ציווה שתתני לנו צדקה כלי מידה מלא דינרים. אמרה להם: איך הוא אמר לכם, כלי גדוש או מלא ומחוק?²³ אמרו לה: סתם

¹⁵ אבא יודן נשאר אותו האיש שהיה קודם שעלה לגדולה. הוא יודע שהחכמים באו לעיר לגבות צדקה והולך אצל החכמים ואין הם צריכים לחלות את פניו.

¹⁶ ובמקבילה בויקרא רבה הנוסח הוא: "אמרו לו: חייך, אע"פ שנתן אדם אחר יותר ממך, לך כתבנו בראש טומוס". היינו, בראש רשימת התורמים. דבר זה אולי מסביר מדוע חכמים קבלו את תרומתו הגם שידעו שמצבו גרוע ובוודאי לא נעלמה מהם ההלכה של מגבלות במתן צדקה יחסית למצבו הכלכלי של האדם ("באושא התקינו המבזבז - אל יבזבז יותר מחומש ... שמה יצטרך לבריות", מסכת כתובות נ ע"א). אולי חכמים האמינו שאם יכתבוהו בראש, יגרמו לשיפור מצבו. וצריך עיון.

¹⁷ ראו נוסח עשיר יותר במקבילה בויקרא רבה: "ר' חייא בן אבא עשה פסיקה ליתן ליתומים באותו בית מדרש של טבריא. עמד שם אחד משל בית סלונג ופסק ריטלא של זהב. נטלו ר' חייא והושיבו אצלו וקרא עליו: מתן אדם ירחיב לו ולפני גדולים ינחנו".

¹⁸ היינו שבתחילת ההתרמה הוא נמנע מלתת, אולי העמיד פנים שאין לו ומצבו הכלכלי רע. בכך גרם לאחרים להשתדל יותר לתת. ואח"כ נתן כסכום שנתנו כולם ביחד. אלא שנראה שדבר כזה אפשר לעשות פעם אחת, אולי פעמיים.

¹⁹ שם נוסף למגבת ולאיוסף כסף, אולי משום שפסקו לכל אחד סכום, או שמי שמתנדב הוא כמו פסק דין שיש לקיים. ובמקורות אחרים, פסיקה הוא הקצבה. ראו מילון אבן שושן.

²⁰ ראו מקבילה בתנחומא סימן ה בפרשתנו ושם הנוסח הוא "מרמה על המצוות" וגם מסביר את עניין הפסיקה: "מעשה באבון רמאה שהיה דר בבצרה. הלכו רבותיו לשם ומבקשים פרנסה. היה יושב ולא פסק תחילה עד שפסקו כל בני העיר. שהיה רוצה לידע כמה הם פוסקין כדי לפסוק כנגד כולן. לכן נקרא אבון רמאה שהיה מרמה על כל המצוות. משידע כמה פסקו כל בני העיר פסק כנגד כולן". שלא כמו הנשיאים בתרומת המשכן שהבטיחו להשלים את מה שיחסר אחרי תרומת העם (ובסוף לא חסר), אלא לתת כמה שהציבור נתן. מה שנקרא היום matching. דוגמא נוספת לרמאות במצוות מצויה במדרש איכה רבה א נד על הפסוק "קראתי למאהבי המה רימוני", בדברינו קיום המצוות בארץ בפרשה זו. ונשמח לשמוע מקורות נוספים משואבי המים במוטיב זה.

²¹ ילקוט שמעוני כמלקט חוזר על מה שכבר ראינו במדרש דברים רבה, אבל מוסיף את המשפט הנאה על העבד שמביא קרבן גדול שקודם לרבו שמביא קרבן קטן. מקבלים את קרבן העבד קודם בשל הכלל: מתן אדם ירחיב לו. אך ראו מדרש ויקרא רבה ג ה על קרבנו הצנוע של העני שדחה את קורבנותיו המרובים של אגריפס המלך, בדברינו [אגריפס המלך](#) בפרשת שופטים. הרחבה כמותית גרידא, לא בהכרח עדיפה על מתן צנוע שנעשה מכל הלב. לא כל מתן אדם ירחיב לו.

²² כיוון שנדרשנו לסיפורים על נותני צדקה, לא יכולנו שלא להביא גם סיפור זה שאולי גם בו יש מעין רמאות במצוות. גם סיפור זה מקורו בירושלמי, פסחים פרק ד הלכה ט. ומה שהבאנו בעברית הוא עפ"י תרגום המדרש המבואר לאסתר רבה.

²³ גדוש הוא כשהתוכן נערם מעל שפת הכלי או השק (בתבואה למשל) ומחוק הוא כאשר מיישרים אותו בדיוק עם גובה דפנות הכלי בעזרת כלי מיוחד. ראו מסכת בבא בתרא פרק ה משנה יא: "מקום שנהגו למוֹד בדקה, לא ימוֹד בגסה. בגסה, לא ימוֹד בדקה.

אמר ולא פירש גדוש או מחוק. אמרה להם: אני נותנת לכם גדוש, ואם יאמר לי בעלי: למה נתת גדוש? אומר לו: נתתים מכתובתי. באו החכמים אצל בר בוחין אמרו לו: המקום ימלא חסרונך. אמר להם: איך נתנה לכם, גדוש או מחוק? אמרו לו: אנו אמרנו לה סתם והיא אמרה: אתן לכם גדוש ואם יאמר בעלי: למה נתת גדוש, אומר לו: מכתובתי הוא. אמר להם: כך היה בדעתי לתת לכם. ולמה לא באתם אצלי בראשונה (שאתם הרי יודעים שאני עשיר)? אמרו לו: שמענו את עבדך שאמר לך: במה אנחנו אוכלים היום? ואמרת לו: בירק מריר, בשניים במטבע. אמרנו: בן אדם שיש לו כל הממון הזה והוא אוכל ירק מריר כמוש שניים במטבע! אמר להם: בצרכי עצמי אני רשאי לקמץ, אבל במצוות צדקה אין אני רשאי.²⁴

וַיֹּאמֶר כִּי עֲתָה הִרְחִיב ה' לָנוּ וּפְרִינוּ בְּאֶרֶץ: (בראשית כו כב).²⁵

הִרְחִיבִי מְקוֹם אֶהְלֶךְ וִירִיעוֹת מִשְׁפְּנוֹתַי; יְטוּ אֶל תַּחְשֻׁכִּי הָאֲרִיכִי מִיַּתְרִיךְ וַיִּתְדַתִּיךְ חֲזָקִי: (ישעיהו נד ב).²⁶

שבת שלום ושנזכה לנחמה שלישית ומשולשת מחלקי המים

מים אחרונים: נראה שיש להעמיד את היתר אכילת בשר בגבולין אל מול איסור במות, כולל במות יחיד, בזמן שיש משכן ומקדש של קבע (נושא שאיתנו בכתובים, ראו מסכת זבחים פרק יד במשנה וגמרא שם). הקרבה קרבן תורה-שלמים לשם ה' – לא, אך 'חגיגת בשר משפחתית' – כן.

²⁴ למחוק, לא יגדוש. לגדוש, לא ימחוק". ראו גם מנחות פז ע"א: "שתי עשרונות היו במקדש, אחד גדוש ואחד מחוק". ראו דברינו על [איפה ואיפה – מידות ומשקלות](#) בפרשת כי תצא.

²⁵ אפשר להשוות את האבחנה הזו בין לעצמו ובין לאחרים, על דרך השלילה, לעניין חומרות באיסורים, מי שמקל לעצמו ומחמיר לאחרים (סוטה כא ע"ב), אבל אם נישאר בענייני צדקה, אפשר אולי להשוות את מנהגו של בר מוהין למונבז המלך שדווקא כו דאג לעצמו במצוות הצדקה. ראו תוספתא מסכת פאה (ליברמן) פרק ד הלכה יח: "מעשה במונבז המלך שעמד וביזבז אוצרותיו בשני בצרות. שלחו לו (אבותיו) אחיו: אבותיך גנזו אוצרות והוסיפו על של אבותם ואתה עמדת ובזבזת את כל אוצרותיך שלך ושל אבותיך? אמר להם: אבותי גנזו אוצרות למטה ואני גנזתי למעלה ... אבותי גנזו אוצרות מקום שהיד שולטת בו ואני גנזתי מקום שאין היד שולטת בו ... אבותי גנזו אוצרות שאין עושים פירות ואני גנזתי אוצרות שעושים פירות ... אבותי גנזו אוצרות ממון ואני גנזתי אוצרות על נפשות ... אבותי גנזו אוצרות לאחרים ואני גנזתי לעצמי ... אבותי גנזו אוצרות בעולם הזה ואני גנזתי לעצמי לעולם הבא".

²⁶ נחזור ונחתום בפסוקים מהמקרא בהם פתחנו. האם ה"ירחיב" של הבנים הוא חזרה ל"הרחיב" של האבות ומעשה אבות סימן לבנים? ראו המדרשים שם על ההרחבה שבאה ליצחק (ולאבות האחרים) אחרי צרותיו וגלגוליו מבית ומחוץ (אגדת בראשית סא). ולא מצאנו מי שהרחיב לקשר את ה"ירחיב" של דברים-הבנים עם ה"הרחיב" של בראשית-האבות וכל המרחיב ומוסר לנו מידע על הקשר ירחיב-הרחיב זה יבוא על שכרו ברוחב.

²⁶ בזכות ה"ירחיב" שדרשנו ובזכות מצוות צדקה וגמילות חסדים המרחיבה ומרויחה לכולנו, נזכה שיקוים בנו במהרה ובכפליים, פסוק זה מההפטרה של עוד שבועיים וכל פסוקי נחמת ציון ובניין ירושלים שאנו קוראים מתשעה באב ועד התייצבותנו לשנת תש"ע הבאה עלינו לטובה.